

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Η ΚΛΟΠΗ

1.

Ο κλέφτης δανείστηκε το όνομα του Νέβιλ Μάντσιν, υπαρκτού καθηγητή Αμερικανικής Λογοτεχνίας στο Πολιτειακό Πανεπιστήμιο του Πόρτλαντ, που είχε γίνει δεκτός για διδακτορικό στο Στάνφορντ. Στην επιστολή του, που ήταν γραμμένη σε τέλεια πλαστογραφημένο επιστολόχαρτο του πανεπιστημίου, ο «καθηγητής Μάντσιν» ισχυριζόταν ότι ήταν εκκολαπτόμενος μελετητής του Φράνσις Σκοτ Φιτζέραλντ και επιθυμούσε διακαώς να δει «τα χειρόγραφα και τα έγγραφα» του μεγάλου συγγραφέα σε ένα επικείμενο ταξίδι του στην Ανατολική Ακτή. Η επιστολή απευθυνόταν στον δόκτορα Τζέφρι Μπράουν, Διευθυνή της Διεύθυνσης Χειρογράφων του Τμήματος Σπάνιων Βιβλίων και Ειδικών Συλλογών της Βιβλιοθήκης Φάιρστοουν του Πανεπιστημίου Πρίνστον. Έφτασε μαζί με μερικές άλλες επιστολές, που ταξινομήθηκαν και προωθήθηκαν στους αρμόδιους, και τελικά κατέληξε στο γραφείο του Εντ Φολκ, κατώτερου βιβλιοθηκονόμου καριέρας, που η δουλειά του, ανάμεσα σε αρκετές άλλες και μονότονες, ήταν να επαληθεύει τα διαπιστευτήρια των επιστολογράφων.

Ο Εντ λάβαινε αρκετές τέτοιες επιστολές κάθε εβδομάδα,

όλες ίδιες από πολλές απόψεις, προερχόμενες από αυτοαποκαλούμενους λάτρεις και ειδικούς του Φιτζέραλντ, και περιστασιακά ίσως και από κάποιον γνήσιο μελετητή. Την προηγούμενη ημερολογιακή χρονιά, ο Εντ είχε εγκρίνει και καταγράψει 190 από αυτά τα άτομα. Έρχονταν απ' όλο τον κόσμο και έφταναν στη βιβλιοθήκη με διάπλατα μάτια, γεμάτοι δέος, σαν προσκυνητές σε ναό. Στα τριάντα τέσσερα χρόνια που δούλευε σε αυτό το γραφείο, ο Εντ είχε δει όλους τους τύπους ανθρώπων. Και ο αριθμός τους δεν μειωνόταν καθόλου. Ο Φράνσις Σκοτ Φιτζέραλντ συνέχιζε να συναρπάζει. Η κίνηση ήταν εξίσου μεγάλη σήμερα όσο και πριν από τρεις δεκαετίες. Τώρα όμως πλέον ο Εντ αναρωτιόταν τι μπορεί να απέμενε από τη ζωή του μεγάλου συγγραφέα που να μην το έχουν εξετάσει, μελετήσει σε βάθος και καταγράφει σε άρθρα και βιβλία. Πριν από όχι πολύ καιρό, ένας από τους γνήσιους μελετητές του Φιτζέραλντ είχε πει στον Εντ ότι πλέον υπήρχαν τουλάχιστον εκατό βιβλία και πάνω από δέκα χιλιάδες δημοσιευμένα ακαδημαϊκά άρθρα για τον Φιτζέραλντ ως άνθρωπο και συγγραφέα, και επίσης για τα έργα του και την τρελή γυναίκα του.

Και πέθανε από το ποτό στα σαράντα τέσσερα! Τι θα γινόταν αν ζούσε ως τα βαθιά γεράματα και συνέχιζε να γράφει; Ο Εντ θα χρειαζόταν βοηθό, ίσως δύο βοηθούς, αν όχι ολόκληρο προσωπικό. Όμως, από την άλλη, ένας πρόωρος θάνατος ήταν συχνά το κλειδί για τη μετέπειτα αναγνώριση (για να μη γίνει λόγος για τα αυξημένα συγγραφικά δικαιώματα).

Μετά από μερικές ημέρες, ο Εντ μπόρεσε τελικά να ασχοληθεί με τον καθηγητή Μάντσιν. Μια γρήγορη εξέταση του μητρώου της βιβλιοθήκης έδειξε ότι εμφανιζόταν για πρώτη φορά. Μερικοί από τους βετεράνους είχαν έρθει στο Πρίνστον τόσο πολλές φορές ώστε απλώς του τηλεφωνούσαν και του έλεγαν

«Γεια σου, Εντ, θα περάσω την ερχόμενη Τρίτη». Αυτό βέβαια δεν τον ενοχλούσε καθόλου. Όμως με τον Μάντσιν δεν ήταν έτσι τα πράγματα. Ο Εντ έψαξε στην ιστοσελίδα του Πολιτειακού Πανεπιστημίου του Πόρτλαντ και τον βρήκε. Προπτυχιακό στην Αμερικανική Λογοτεχνία από το Πανεπιστήμιο του Όρεγκον, μεταπτυχιακό από το UCLA, επίκουρος καθηγητής τρία χρόνια τώρα. Η φωτογραφία του έδειχνε έναν νέο γύρω στα τριάντα πέντε, με μάλλον κοινό παρουσιαστικό, μούσι στα πρώτα του στάδια, που μάλλον θα ήταν προσωρινό, και στενά γυαλιά χωρίς σκελετό.

Στην επιστολή του, ο καθηγητής Μάντσιν ζητούσε να του απαντήσουν με μείλ, και έδινε μια ιδιωτική ηλεκτρονική διεύθυνση Gmail, εξηγώντας ότι σπάνια κοίταζε τον πανεπιστημιακό λογαριασμό ηλεκτρονικού ταχυδρομείου. «Επειδή είσαι ένας ταπεινός επίκουρος καθηγητής και μάλλον δεν έχεις καν κανονικό γραφείο», σκέφτηκε ο Εντ. Έκανε συχνά τέτοιες σκέψεις, αλλά φυσικά δεν τις έλεγε πουθενά γιατί θα ήταν αντιεπαγγελματικό. Για να είναι καλυμμένος, την επόμενη μέρα απάντησε στην πανεπιστημιακή ηλεκτρονική διεύθυνση του Μάντσιν, ευχαριστώντας τον για την επιστολή του και καλώντας τον στο Πρίνστον. Ζητούσε επίσης να του δώσει μια γενική ιδέα για το πότε σκόπευε να έρθει, και του έδινε μερικούς βασικούς κανόνες σχετικά με τη συλλογή Φιτζέραλντ. Οι κανόνες ήταν πολλοί, και σύστηνε στον καθηγητή Μάντσιν να τους μελετήσει στην ιστοσελίδα της βιβλιοθήκης.

Πήρε αμέσως μια αυτόματη απάντηση που τον πληροφορούσε ότι ο Μάντσιν θα έλειπε από το γραφείο για μερικές ημέρες. Ένας από τους συνεργάτες του πλαστού Μάντσιν είχε διεισδύσει στον διακομιστή ηλεκτρονικού ταχυδρομείου του Πανεπιστημίου του Πόρτλαντ, εύκολη δουλειά για έναν ικανό

χάκερ. Ενημέρωσε αμέσως τον απατεώνα ότι ο Εντ είχε απαντήσει στην πανεπιστημιακή ηλεκτρονική διεύθυνση.

Ο Εντ απόρησε όταν δεν πήρε απάντηση. Την επόμενη μέρα έστειλε το ίδιο μήνυμα στην ιδιωτική ηλεκτρονική διεύθυνση του Μάντσιν στο Gmail. Ο Μάντσιν απάντησε μέσα σε μία ώρα. Τον ευχαρίστησε με ενθουσιασμό και έγραψε ότι δεν έβλεπε την ώρα να έρθει, και τα σχετικά. Εξήγησε με εξίσου μεγάλο ενθουσιασμό ότι είχε μελετήσει την ιστοσελίδα της βιβλιοθήκης, είχε περάσει ώρες εξετάζοντας τα ψηφιακά αρχεία Φιτζέραλντ, είχε αγοράσει εδώ και χρόνια την πολύτομη σειρά με ακριβή αντίτυπα των πρώτων δοκιμίων των έργων του μεγάλου συγγραφέα, και τον ενδιέφεραν ιδιαίτερα οι κριτικές του πρώτου του μυθιστορήματος *Η Άλλη Πλευρά του Παραδείσου*.

Ωραία, σκέφτηκε ο Εντ. Τα είχε ξαναδεί όλα αυτά. Ο τύπος προσπαθούσε να τον εντυπωσιάσει πριν ακόμη έρθει εδώ, πράγμα που δεν ήταν καθόλου ασυνήθιστο.

2.

Ο ΦΡΑΝΣΙΣ ΣΚΟΤ ΦΙΤΖΕΡΑΛΝΤ γράφτηκε στο Πρίνστον το φθινόπωρο του 1913. Σε ηλικία δεκάξι ετών ονειρευόταν να γράψει το «μεγάλο αμερικανικό μυθιστόρημα» και είχε ήδη αρχίσει να δουλεύει μια πρώιμη μορφή της *Άλλης Πλευράς του Παραδείσου*. Τέσσερα χρόνια αργότερα διέκοψε τις σπουδές του για να καταταγεί στον στρατό και να πολεμήσει, αλλά ο πόλεμος τελείωσε προτού τον στείλουν στο μέτωπο. Το κλασικό έργο του *Ο Μεγάλος Γκάτσμπι* εκδόθηκε το 1925, αλλά δεν εκτιμήθηκε παρά μόνο μετά θάνατον. Είχε οικονομικές δυσκολίες σε όλη

τη διάρκεια της καριέρας του. Το 1940 δούλευε στο Χόλιγουντ γράφοντας κακά σενάρια, με την υγεία του και τη δημιουργικότητά του να καταρρέουν. Στις 21 Δεκεμβρίου πέθανε από καρδιακή προσβολή, που προκλήθηκε από χρόνιο σοβαρό αλκοολισμό.

Το 1950 η μοναχοκόρη του, Σκότι, έδωσε τα πρωτότυπα χειρόγραφα, τις σημειώσεις και τις επιστολές του –τα «χαρτιά» του– στη Βιβλιοθήκη Φάιρστοουν του Πρίνστον. Τα πέντε μυθιστορημάτά του ήταν γραμμένα με το χέρι σε φτηνό χαρτί που δεν άντεχε στον χρόνο. Η βιβλιοθήκη αντιλήφθηκε εγκαίρως ότι δεν θα ήταν συνετό να επιτρέπει στους ερευνητές να τα αγγίζουν. Έγιναν υψηλής ποιότητας αντίγραφα, και τα πρωτότυπα κλειδώθηκαν σε έναν ασφαλή υπόγειο θάλαμο, όπου ο αέρας, το φως και η θερμοκρασία ελέγχονταν προσεκτικά. Όλα αυτά τα χρόνια είχαν μετακινηθεί ελάχιστες φορές.

3.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΕΜΦΑΝΙΖΟΤΑΝ ως καθηγητής Νέβιλ Μάντσιν έφτασε στο Πρίνστον μια όμορφη φθινοπωριάτικη μέρα στις αρχές Οκτωβρίου. Του εξήγησαν πώς θα πάει στο Τμήμα Σπάνιων Βιβλίων και Ειδικών Συλλογών, όπου συναντήθηκε με τον Εντ, ο οποίος στη συνέχεια τον παρέπεμψε σε έναν άλλο βιβλιοθηκάριο που εξέτασε το δίπλωμα οδήγησης του Μάντσιν από την πολιτεία του Όρεγκον και έβγαλε ένα αντίγραφο. Φυσικά ήταν πλαστό, αλλά τέλεια φτιαγμένο. Ο πλαστογράφος, που ήταν επίσης ο χάκερ, είχε εκπαιδευτεί από τη CIA και είχε μεγάλο ιστορικό στον σκοτεινό κόσμο της βιομηχανικής κατα-

σκοπείας. Η παραβίαση των συστημάτων ασφαλείας ενός πανεπιστημίου δεν ήταν καθόλου δύσκολη γι' αυτόν.

Φωτογράφισαν τον καθηγητή Μάντσιν και του έφτιαξαν μια ταυτότητα που έπρεπε να φορά συνεχώς. Ακολούθησε τον βοηθό βιβλιοθηκάριου στον δεύτερο όροφο, σε ένα μεγάλο δωμάτιο με δύο μακρόστενα τραπέζια και τοίχους γεμάτους μεταλλικά συρτάρια, όλα κλειδωμένα. Ο Μάντσιν πρόσεξε τουλάχιστον τέσσερις κάμερες ψηλά στις γωνίες, τοποθετημένες έτσι ώστε να τις βλέπουν οι επισκέπτες. Υποψιαζόταν ότι υπήρχαν κι άλλες καλά κρυμμένες. Προσπάθησε να πιάσει κουβέντα με τον βοηθό βιβλιοθηκάριου, αλλά βρήκε ελάχιστη ανταπόκριση. Ρώτησε αστεειευόμενος αν μπορεί να δει το πρωτότυπο χειρόγραφο της *Άλλης Πλευράς του Παραδείσου*. Αυτός τον κοίταζε με ένα αντάρεσκο χαμόγελο και του είπε ότι είναι αδύνατον.

«Έχετε δει ποτέ τα πρωτότυπα;» ρώτησε ο Μάντσιν.

«Μόνο μία φορά».

Υπήρξε μια παύση καθώς ο Μάντσιν περίμενε περισσότερες λεπτομέρειες. «Πώς έγινε;» ρώτησε τελικά.

«Ήθελε να το δει ένας φημισμένος μελετητής του Φιτζέραλντ. Τον συνοδεύσαμε κάτω στον θάλαμο και του τα δείξαμε. Δεν τα άγγιξε, όμως. Μόνο ο επικεφαλής της βιβλιοθήκης επιτρέπεται να τα αγγίξει, και μόνο με ειδικά γάντια».

«Φυσικά. Τέλος πάντων, ας πιάσουμε δουλειά».

Ο βοηθός άνοιξε δύο από τα μεγάλα συρτάρια. Η ταμπέλα πάνω τους έγραφε "Η Άλλη Πλευρά του Παραδείσου". Έβγαλε από μέσα χοντρά μεγάλα τετράδια. «Αυτά περιέχουν τις κριτικές του βιβλίου όταν πρωτοεκδόθηκε. Έχουμε και πολλά άλλα δείγματα μεταγενέστερων κριτικών».

«Τέλεια», είπε ο Μάντσιν χαμογελώντας. Άνοιξε τον χαρτοφύλακά του, έβγαλε ένα σημειωματάριο και έδειξε έτοιμος

να καταγράψει τα πάντα μπροστά του. Μισή ώρα αργότερα, με τον Μάντσιν απορροφημένο από τη δουλειά του, ο βοηθός βιβλιοθηκάρου ζήτησε συγγνώμη και εξαφανίστηκε. Ο Μάντσιν δεν σήκωσε καν το κεφάλι, γιατί ήξερε ότι τον καταγράφουν οι κάμερες. Κάποια στιγμή, σηκώθηκε για να πάει στην τουαλέτα. Έστριψε σε λάθος διάδρομο σε ένα σημείο, και μετά σε άλλο ένα, χάθηκε, και πέρασε μέσα από το Τμήμα Συλλογών φροντίζοντας να μη διασταυρωθεί με κανέναν. Υπήρχαν κάμερες παντού. Αμφέβαλλε αν υπήρχε κάποιος εκείνη τη στιγμή που τις παρακολουθούσε σε τρέχοντα χρόνο, αλλά φυσικά θα μπορούσαν να τις δουν εκ των υστέρων, αν χρειαζόταν. Βρήκε ένα ασανσέρ, το απέφυγε και πήγε στη σκάλα που ήταν δίπλα. Ο από κάτω όροφος ήταν παρόμοιος με το ισόγειο. Κάτω και από αυτόν, η σκάλα σταματούσε στο Υ2 (Υπόγειο 2), όπου υπήρχε μια μεγάλη χοντρή πόρτα που έγραφε με μεγάλα γράμματα «Μόνο Καταστάσεις Έκτακτης Ανάγκης». Δίπλα στην πόρτα υπήρχε ένα πληκτρολόγιο, και μία άλλη επιγραφή προειδοποιούσε ότι θα σημάνει συναγερμός τη στιγμή που θα ανοιχτεί η πόρτα «χωρίς την απαραίτητη εξουσιοδότηση». Δύο κάμερες ασφαλείας ήταν εστιασμένες στην πόρτα και τη γύρω περιοχή.

Ο Μάντσιν οπισθοχώρησε και επέστρεψε από την ίδια διαδρομή. Όταν έφτασε στη θέση του, τον περίμενε ο βοηθός. «Όλα εντάξει, κύριε καθηγητά;» τον ρώτησε.

«Α, ναι. Φοβάμαι ότι άρπαξα κάποια στομαχική ίωση. Ελπίζω να μην είναι μεταδοτική». Ο βοηθός βιβλιοθηκάρου έφυγε αμέσως, και ο Μάντσιν έμεινε εκεί όλη μέρα, σκαλίζοντας το υλικό στα μεταλλικά συρτάρια και διαβάζοντας παλιές κριτικές που δεν τον ενδιέφεραν. Σηκώθηκε από τη θέση του αρκετές φορές και τριγύρισε στους γύρω χώρους, κοιτώντας, μετρώ- ντας, απομνημονεύοντας.

4.

Ο ΜΑΝΤΣΙΝ ΕΠΕΣΤΡΕΨΕ μετά από τρεις εβδομάδες, αλλά όχι ως καθηγητής. Ήταν ξυρισμένος, τα μαλλιά του βαμμένα κατάξανθα, φορούσε ψεύτικα γυαλιά με κόκκινο σκελετό και είχε μια πλαστή φοιτητική κάρτα με φωτογραφία. Αν ρωτούσε κάποιος –κάτι μάλλον απίθανο– υποτίθεται ότι ήταν μεταπτυχιακός φοιτητής από την Αϊόβα. Στην πραγματικότητα το όνομά του ήταν Μαρκ και το επάγγελμά του, αν μπορούσε να ονομαστεί έτσι, ήταν οι κλοπές. Ειδικευόταν σε έργα τέχνης και σπάνια αντικείμενα μεγάλης αξίας και παγκόσμιας φήμης, που τα αφαιρούσε εφαρμόζοντας πολύπλοκα σχέδια και κατόπιν τα πουλούσε πάλι στα απελπισμένα θύματα ζητώντας μεγάλα ποσά ως λύτρα. Ανήκε σε μια πενταμελή συμμορία, με επικεφαλής τον Ντένι, πρώην μέλος του Σώματος Καταδρομέων που στράφηκε στο έγκλημα αφού τον απέταξαν από τον στρατό. Ο Ντένι δεν είχε συλληφθεί ως τώρα και δεν είχε ποινικό μητρώο, και το ίδιο ίσχυε για τον Μαρκ. Όμως, δύο άλλα μέλη της συμμορίας είχαν μητρώο. Ο Τρέι είχε δύο καταδίκες και δύο αποδράσεις, η τελευταία την προηγούμενη χρονιά από μια ομοσπονδιακή φυλακή στο Οχάιο. Εκεί είχε γνωρίσει τον Τζέρι, έναν μικροκλέφτη έργων τέχνης που είχε αποφυλακιστεί υπό επιτήρηση. Ένας άλλος κλέφτης έργων τέχνης, που εξέτιε μεγάλη ποινή φυλάκισης και ήταν συγκάτοικός του στο κελί, είχε αναφέρει για πρώτη φορά στον Τζέρι τα χειρόγραφα του Φιτζέραλντ.

Τα χειρόγραφα ήταν τέλειος στόχος. Υπήρχαν μόνο πέντε, όλα συγκεντρωμένα σε ένα μέρος. Και για το Πρίνστον η αξία τους ήταν ανεκτίμητη.

Το πέμπτο μέλος της ομάδας προτιμούσε να δουλεύει από το σπίτι του. Ο Αχμέτ ήταν χάκερ, πλαστογράφος και δημιουργός

ψευδαισθήσεων, αλλά δεν είχε τα κότσια να οπλοφορεί. Δούλεψε από το υπόγειο όπου ζούσε στο Μπάφαλο, και δεν τον είχαν πιάσει ποτέ, καθώς δεν άφηνε ίχνη. Έπαιρνε 5 τοις εκατό από το συνολικό ποσό που θα αποκόμιζαν. Το υπόλοιπο θα το μοιράζονταν οι άλλοι τέσσερις σε ίσα μερίδια.

Μία Τρίτη βράδυ στις εννιά, ο Ντένι, ο Μαρκ και ο Τζέρι ήταν μέσα στη Βιβλιοθήκη Φάιρστοουν παριστάνοντας τους μεταπτυχιακούς φοιτητές, με τα μάτια καρφωμένα στο ρολόι. Οι πλαστές φοιτητικές τους ταυτότητες ήταν πειστικές, κανείς δεν είχε υποψιαστεί το παραμικρό. Ο Ντένι βρήκε το κρησφύγετό του σε μια τουαλέτα γυναικών στον τρίτο όροφο. Σήκωσε ένα πάνελ στην οροφή πάνω από την τουαλέτα, πέταξε μέσα στο άνοιγμα το φοιτητικό του σακίδιο και βολεύτηκε στον στριμωγμένο ζεστό χώρο για να περιμένει μερικές ώρες. Ο Μαρκ διέρρηξε το λεβητοστάσιο στο πρώτο υπόγειο και περίμενε να δει αν θα ακουστεί συναγερμός. Δεν συνέβη τίποτα, κάτι που επιβεβαίωσε και ο Αχμέτ, που είχε μπει εύκολα στο σύστημα ασφαλείας του πανεπιστημίου. Εκεί ο Μαρκ αφαίρεσε τα μπεκ της εφεδρικής γεννήτριας της βιβλιοθήκης. Ο Τζέρι κρύφτηκε σε ένα ατομικό αναγνωστήριο στριμωγμένο ανάμεσα σε ράφια με βιβλία που δεν είχε αγγίξει κανείς επί δεκαετίες.

Ο Τρέι τριγύριζε στο πανεπιστήμιο ντυμένος σαν φοιτητής, με ένα σακίδιο στην πλάτη, αναζητώντας σημεία για να βάλει τις βόμβες του.

Η βιβλιοθήκη έκλεισε τα μεσάνυχτα. Τα τέσσερα μέλη της ομάδας, καθώς και ο Αχμέτ στο υπόγειο στο Μπάφαλο, είχαν συνεχή επικοινωνία μέσω ασυρμάτου. Στις 12:15, ο αρχηγός, ο Ντένι, ανακοίνωσε ότι όλα προχωρούν σύμφωνα με το σχέδιο. Στις 12:20, ο Τρέι, ντυμένος σαν φοιτητής και κουβαλώντας ένα ογκώδες σακίδιο, μπήκε στη Φοιτητική Εστία ΜακΚάρρεν

στην καρδιά της πανεπιστημιούπολης. Είδε τις ίδιες κάμερες ασφαλείας που είχε δει και την προηγούμενη εβδομάδα. Στη σκάλα δεν υπήρχαν κάμερες, κι έτσι ανέβηκε από εκεί στον πρώτο όροφο, μπήκε σε μια τουαλέτα γυναικών και κλειδώθηκε σε έναν θάλαμο. Στις 12:40, έβγαλε από το σακιδίό του ένα μεταλλικό δοχείο που είχε περίπου το ίδιο μέγεθος με ένα μπουκάλι αναψυκτικού των πεντακοσίων γραμμαρίων. Ρύθμισε έναν ωρολογιακό μηχανισμό και το έκρυψε πίσω από τη λεκάνη. Έφυγε από την τουαλέτα, ανέβηκε στον δεύτερο όροφο και έβαλε άλλη μία βόμβα σε ένα άδειο ντους. Στις 12:45, βρήκε έναν μισοσκότεινο διάδρομο στον πρώτο όροφο ενός κοιτώνα και πέταξε μέσα δέκα μεγάλες κροτίδες. Καθώς κατέβαινε τρέχοντας τη σκάλα, άκουσε τις απανωτές δυνατές εκρήξεις. Μερικά δευτερόλεπτα αργότερα εξερράγησαν και τα δύο καπνογόνα, απλώνοντας σύννεφα αποπνικτικού καπνού στους διαδρόμους. Καθώς έβγαине από το κτίριο άκουσε το πρώτο κύμα από πανικόβλητες φωνές. Κρύφτηκε πίσω από θάμνους κοντά στη φοιτητική εστία, έβγαλε από την τσέπη του ένα κινητό μίας χρήσης, κάλεσε τον αριθμό έκτακτης ανάγκης 911 και έκανε την τρομακτική ανακοίνωση: «Είναι ένας τύπος με πιστόλι στον δεύτερο όροφο του ΜακΚάρεν και πυροβολεί». Ήδη είχε αρχίσει να βγαίνει καπνός από ένα παράθυρο του πρώτου ορόφου. Ο Τζέρι, καθισμένος στο σκοτεινό αναγνώστηριο στη βιβλιοθήκη, έκανε ένα παρόμοιο τηλεφώνημα από το δικό του κινητό μίας χρήσης. Σε λίγο άρχισε ένας χείμαρρος από παρόμοια τηλεφωνήματα, καθώς εξαπλώθηκε πανικός στην πανεπιστημιούπολη.

Όλα τα αμερικανικά πανεπιστήμια έχουν λεπτομερή σχέδια για την αντιμετώπιση καταστάσεων με ενόπλους που πυροβολούν, αλλά κανείς δεν θέλει να τα βάλει σε εφαρμογή. Η αρμόδια έμεινε άναυδη για μερικά δευτερόλεπτα, αλλά μετά έκανε

τις απαραίτητες ενέργειες και άρχισαν να ηχούν οι σειρήνες. Όλοι οι φοιτητές, οι καθηγητές, οι διοικητικοί υπάλληλοι και οι εργαζόμενοι στο Πρίνστον έλαβαν ενημερωτικό μήνυμα στο κινητό και στο μέιλ τους. Όλες οι πόρτες έκλεισαν και κλείδωσαν. Όλα τα κτίρια θα ασφαλιζονταν.

Ο Τζέρι έκανε άλλο ένα τηλεφώνημα στο 911 και τους είπε ότι δύο φοιτητές είχαν χτυπηθεί. Από το ΜακΚάρεν Χολ έβγαιναν καπνοί. Ο Τρέι έριξε τρία καπνογόνα ακόμη σε σκουπιδοτενεκέδες. Μερικοί φοιτητές έτρεχαν μέσα στους καπνούς από το ένα κτίριο στο άλλο, χωρίς να είναι σίγουροι πού ήταν το πιο ασφαλές μέρος. Η ασφάλεια της πανεπιστημιούπολης και η αστυνομία του Πρίνστον έσπευσαν επιτόπου και μετά από λίγο ακολούθησαν έξι πυροσβεστικά οχήματα. Στη συνέχεια ήρθαν τα ασθενοφόρα. Γρήγορα έφτασε και το πρώτο περιπολικό της Πολιτειακής Αστυνομίας του Νιου Τζέρσεϊ.

Ο Τρέι άφησε το σακίδιό του στην πόρτα ενός κτιρίου γραφείων και κάλεσε το 911 για να τους πει ότι έδειχνε πολύ ύποπτο. Ο ωρολογιακός μηχανισμός στο καπνογόνο μέσα στο σακίδιο ήταν ρυθμισμένος να ενεργοποιηθεί σε δέκα λεπτά, ακριβώς τη στιγμή που οι πυροτεχνουργοί θα κοίταζαν το σακίδιο από κάποια απόσταση.

Ωρα 01:05, ο Τρέι ενημέρωσε τη συμμορία: «Τέλειος πανικός εδώ πέρα. Καπνός παντού. Ένα σωρό αστυνομικοί. Ξεκινήστε».

«Κόψτε τα φώτα», είπε ο Ντένι.

Ο Αχμέτ, που έπινε δυνατό τσάι στο Μπάφαλο περιμένοντας εντολές, παρέκαμψε γρήγορα το σύστημα ασφαλείας του πανεπιστημίου, μπήκε στο σύστημα ελέγχου του ηλεκτρικού δικτύου και έκοψε το ρεύμα όχι μόνο στη Βιβλιοθήκη Φάιρστοουν, αλλά και σε πέντε-έξι κοντινά κτίρια. Ο Μαρκ, που

τώρα φορούσε γυαλιά νυχτερινής όρασης, κατέβασε και τον γενικό διακόπτη στο λεβητοστάσιο, για να έχει το κεφάλι του ήσυχο. Περίμενε κρατώντας την ανάσα του, και ηρέμησε όταν δεν πήρε μπροστά η εφεδρική γεννήτρια.

Η διακοπή ρεύματος ενεργοποίησε συναγερμούς στον κεντρικό σταθμό παρακολούθησης συστημάτων στο κτίριο ασφαλείας της πανεπιστημιούπολης, αλλά κανείς δεν έδινε προσοχή. Υπήρχε ένοπλος που πυροβολούσε. Δεν προλάβαιναν να ασχοληθούν με άλλους συναγερμούς.

Ο Τζέρι είχε περάσει δύο βραδιές μέσα στη Βιβλιοθήκη Φάιρστοουν την τελευταία εβδομάδα και ήταν σίγουρος ότι δεν υπήρχαν φύλακες μέσα στο κτίριο όταν έκλεινε. Τη νύχτα, ένας φύλακας έκανε μια περιοδεία μια-δυο φορές μέσα στο κτίριο, φωτίζοντας με τον φακό του τις πόρτες ενώ συνέχιζε να περπατά. Υπήρχε επίσης ένα περιπολικό που τριγύριζε στην πανεπιστημιούπολη, αλλά είχε να απασχοληθεί κυρίως με μεθυσμένους φοιτητές. Γενικά, η πανεπιστημιούπολη ήταν όπως όλες οι πανεπιστημιούπολεις – από τη μία μετά τα μεσάνυχτα μέχρι τις οκτώ το πρωί επικρατούσε νέκρα.

Εκείνη τη νύχτα, όμως, στο Πρίνστον επικρατούσε φρενίτιδα, καθώς κάποιος πυροβολούσε τους φοιτητές. Ο Τρέι ενημέρωσε τη συμμορία του ότι στο πανεπιστήμιο επικρατούσε ολοκληρωτικό χάος, αστυνομικοί έτρεχαν εδώ κι εκεί, άνδρες της ομάδας κρούσης φορούσαν τον εξοπλισμό τους, σειρήνες ούρλιαζαν, παντού άκουγες μεταλλικές φωνές από ασυρμάτους, και ένα εκατομμύριο κόκκινα και μπλε φώτα αναβόσβηναν και περιστρέφονταν. Ο καπνός πλανιόταν γύρω από τα δέντρα σαν ομίχλη, και κάπου εκεί κοντά ακουγόταν ένα ελικόπτερο να αιωρείται. Ολοκληρωτικό χάος.

Ο Ντένι, ο Τζέρι και ο Μαρκ έτρεξαν μέσα στο σκοτάδι και

κατέβηκαν από τη σκάλα στο υπόγειο κάτω από τις Ειδικές Συλλογές. Φορούσαν όλοι γυαλιά νυχτερινής όρασης και είχαν προσαρτημένο έναν φακό στο μέτωπο. Κουβαλούσαν από ένα βαρύ σακίδιο ο καθένας, και ο Τζέρι είχε επιπλέον έναν μικρό στρατιωτικό σάκο που είχε κρύψει στη βιβλιοθήκη δύο μέρες πριν. Στο τρίτο και τελευταίο υπόγειο επίπεδο, σταμάτησαν σε μια χοντρή μεταλλική πόρτα, εξουδετέρωσαν τις κάμερες ασφαλείας και περίμεναν τον Αχμέτ να κάνει τα μαγικά του. Αυτός μπήκε ήρεμα στο σύστημα συναγερμού της βιβλιοθήκης και απενεργοποίησε τους τέσσερις αισθητήρες της πόρτας. Ακούστηκε ένας δυνατός μεταλλικός κρότος. Ο Ντένι γύρισε το πόμολο και άνοιξε την πόρτα. Μέσα βρήκαν έναν στενό τετράγωνο χώρο με δύο ακόμη μεταλλικές πόρτες. Ο Μαρκ κοίταξε στο ταβάνι φωτίζοντας με έναν φακό και είδε μία κάμερα. «Εκεί», είπε. «Υπάρχει μόνο μία». Ο Τζέρι ήταν ο πιο ψηλός, ένα ενενήντα. Έβγαλε ένα μικρό σπρέι με μαύρη μπογιά και ράντισε τον φακό της κάμερας.

Ο Ντένι κοίταξε τις δύο πόρτες. «Να το ρίξουμε κορόνα-γράμματα;» είπε.

«Τι βλέπετε;» ρώτησε ο Αχμέτ από το Μπάφαλο.

«Δύο μεταλλικές πόρτες, ολόιδιες», απάντησε ο Ντένι.

«Δεν έχω τίποτα από εδώ για να σας βοηθήσω», είπε ο Αχμέτ. «Το σύστημα δεν δείχνει τίποτα πέρα από την πρώτη πόρτα. Αρχίστε να κόβετε».

Ο Τζέρι έβγαλε από τον σάκο δύο μεταλλικές φιάλες μισού μέτρου, η μία με οξυγόνο, η άλλη με ασετιλίνη. Ο Ντένι πήρε θέση μπροστά στην αριστερή πόρτα, άναψε ένα καμινέτο με αναπτήρα και άρχισε να θερμαίνει ένα σημείο είκοσι εκατοστά πάνω από την κλειδαρότρυπα και το πόμολο. Μέσα σε δευτερόλεπτα άρχισαν να τινάζονται σπίθες.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Το βράδυ η πανεπιστημιούπολη είχε σκεπαστεί από ένα στρώμα χιονιού είκοσι εκατοστών, και το πρωί τα συνεργεία έσπευσαν με εκχιονιστήρες και φτυάρια για να καθαρίσουν τους δρόμους και τα κατώφλια ώστε να συνεχιστούν τα μαθήματα. Φοιτητές με βαριές μπότες και παλτά έτρεχαν από μάθημα σε μάθημα. Η θερμοκρασία ήταν δέκα βαθμοί υπό το μηδέν και ο αέρας παγερός.

Σύμφωνα με το πρόγραμμα που υπήρχε στο διαδίκτυο, θα την έβρισκε σε μια αίθουσα στο κτίριο Κουίγκλι Χολ, όπου δίδασκε δημιουργική γραφή. Βρήκε το κτίριο, εντόπισε το δωμάτιο και κρύφτηκε σε μια αίθουσα αναμονής μέχρι τις 10:45 για να αποφύγει το κρύο. Μετά βγήκε πάλι έξω και περίμενε στο πεζοδρόμιο δίπλα στο κτίριο, προσποιούμενος ότι μιλάει στο κινητό του για να μην κινήσει υποψίες. Έκανε πολύ κρύο για να ασχοληθεί κάποιος μαζί του, κι έτσι όπως ήταν βαριά ντυμένος, θα μπορούσε να είναι ένας ακόμη φοιτητής. Την είδε να βγαίνει από το κτίριο και να περπατά ανάμεσα στους φοιτητές που πλήθαιναν καθώς άδειαζαν και τα άλλα κτίρια με το τέλος του μαθήματος. Την ακολούθησε από απόσταση και είδε ότι τη συνόδευε ένας νεαρός με σακίδιο. Έστριψαν εδώ κι εκεί, και τα πράγματα έδειχναν ότι πήγαιναν στο Στριπ, έναν δρόμο με καταστήματα, καφέ και μπαρ έξω από το Πανεπιστήμιο του Νότιου Ιλινόις. Πέρασαν απέναντι στον δρόμο και ο συνοδός της την έπιασε από τον αγκώνα σαν να ήθελε να τη βοηθήσει.

Λίγο πιο κάτω, καθώς συνέχισαν να περπατούν ακόμη πιο γρήγορα, την άφησε.

Μπήκαν σε ένα καφέ και ο Μπρους μπήκε σε ένα μπαρ ακριβώς δίπλα. Έβαλε τα γάντια του στην τσέπη του παλτού του και παρήγγειλε σκέτο καφέ. Περίμενε δεκαπέντε λεπτά για να ζεσταθεί, και μετά πήγε στο καφέ. Η Μέρσερ και ο φίλος της ήταν καθισμένοι σε ένα τραπέζι, με τα παλτά και τα κασκόλ ριγμένα στις καρέκλες τους. Είχαν μπροστά τους καφέδες εσπρέσο και μιλούσαν απορροφημένοι. Ο Μπρους σταμάτησε δίπλα στο τραπέζι, και μόνο τότε τον είδε.

«Γεια σου, Μέρσερ», της είπε, αγνοώντας τον φίλο της.

Η Μέρσερ ξαφνιάστηκε, αν δεν σοκαρίστηκε. Του φάνηκε ότι της ξέφυγε μια πνιχτή φωνή. Ο Μπρους γύρισε στον φίλο της. «Με συγχωρείς», είπε, «αλλά χρειάζομαι μερικά λεπτά. Έρχομαι από πολύ μακριά».

«Τι διάολο;» είπε αυτός, έτοιμος για καβγά.

Η Μέρσερ άγγιξε το χέρι του. «Δεν πειράζει», είπε. «Δώσε μας μερικά λεπτά».

Αυτός σηκώθηκε αργά, πήρε τον καφέ του και καθώς έφευγε μισοέσπρωξε τον Μπρους, ο οποίος δεν έδωσε συνέχεια. Κάθισε στη θέση του και χαμογέλασε στη Μέρσερ. «Ομορφούλης», είπε. «Φοιτητής σου;»

Η Μέρσερ είχε αρχίσει να συνέρχεται. «Σοβαρά τώρα; Είναι αυτό δική σου δουλειά;»

«Καθόλου. Είσαι μια χαρά, Μέρσερ, ακόμη και χωρίς το μαύρισμα».

«Είναι Φεβρουάριος στο Ιλινόις, πολύ μακριά από την παραλία. Τι θέλεις;»

«Είμαι μια χαρά, ευχαριστώ για το ενδιαφέρον. Κι εσύ πώς είσαι;»

«Υπέροχα. Πώς με βρήκες;»

«Δεν θα έλεγα ότι προσπαθείς να κρυφτείς. Ο Μορτ Γκάσπερ έφαγε με την ατζέντισσά σου, κι αυτή του είπε τη θλιβερή ιστορία του Γουόλι Σταρκ που πέθανε μια μέρα μετά τα Χριστούγεννα. Χρειάζονταν κάποιον να πάρει τη θέση του αυτή την άνοιξη στο μάθημα της δημιουργικής γραφής, και κατέληξες εδώ. Σου αρέσει το μέρος;»

«Είναι εντάξει. Κάνει κρύο και φυσάει πολύ». Η Μέρσερ ήπιε μια γουλιά καφέ. Συνέχισαν να κοιτάζονται.

«Λοιπόν, πώς πάει το μυθιστόρημα;» ρώτησε ο Μπρους χαμογελώντας.

«Καλά. Μισοτελειωμένο. Γράφω καθημερινά».

«Η Ζέλντα και ο Έρνεστ;»

Η Μέρσερ χαμογέλασε σαν να το βρήκε διασκεδαστικό. «Όχι, αυτή ήταν ηλίθια ιδέα».

«Πολύ ηλίθια, αλλά έδειξες να σου αρέσει, απ' ό,τι θυμάμαι. Λοιπόν, ποια είναι η ιστορία;»

Η Μέρσερ πήρε μια βαθιά ανάσα και κοίταξε γύρω στη μικρή αίθουσα. Μετά του χαμογέλασε. «Είναι για την Τέσσα», είπε, «για τη ζωή της στην παραλία, και την εγγονή της, και το ειδύλλιό της με έναν νεότερο άντρα, σε μυθιστορηματική βέβαια μορφή».

«Τον Πόρτερ;»

«Κάποιον πολύ όμοιο».

«Μου αρέσει. Το έχουν δει στη Νέα Υόρκη;»

«Η ατζέντισσά μου έχει διαβάσει το πρώτο μισό και ενθουσιάστηκε. Νομίζω ότι θα πάει καλά. Πραγματικά δεν μπορώ να το πιστέψω αυτό, Μπρους, αλλά τελικά χαίρομαι που σε βλέπω. Τώρα που περνάει το πρώτο σοκ».

«Κι εγώ χαίρομαι που σε βλέπω, Μέρσερ. Δεν ήμουν σί-

γουρος αν θα συνέβαινε ποτέ αυτό – εννοώ να συναντηθούμε ξανά».

«Και γιατί συνέβη;»

«Υπάρχουν ανοιχτά θέματα».

Η Μέρσερ ήπια μια γουλιά καφέ και σκούπισε τα χείλη της με μια πετσέτα. «Πες μου, Μπρους, πότε άρχισες να με υποψιάζεσαι;»

Ο Μπρους κοίταξε τον καφέ της, κάποιο είδος λάτε με πάρα πολύ αφρό και κάτι που έμοιαζε με καραμέλα από πάνω. «Επιτρέπεται;» ρώτησε, απλώνοντας το χέρι. Η Μέρσερ δεν μίλησε καθώς ο Μπρους ήπια μια γουλιά.

«Από τη στιγμή που ήρθες», είπε. «Εκείνο το διάστημα ήμουν σε επιφυλακή, παρακολουθούσα κάθε νέο πρόσωπο, όπως ήταν φυσικό. Είχες την τέλεια κάλυψη, το τέλειο ιστορικό και σκέφτηκα ότι μπορεί να είναι αλήθεια. Αλλά σκέφτηκα επίσης ότι μπορεί να είναι ένα πολύ καλό σχέδιο που επινόησε κάποιος. Ποιανού ήταν η ιδέα, Μέρσερ;»

«Θα προτιμούσα να μη σου πω».

«Εντάξει, δεκτό. Όσο πιο πολύ πλησιάζαμε μεταξύ μας, τόσο πιο καχύποπτος γινόμουν. Και εκείνο το διάστημα, το ένστικτό μου μου έλεγε ότι με πλησιάζουν. Πάρα πολλά άγνωστα πρόσωπα στο μαγαζί, πάρα πολλοί ψευτοτουρίστες να σκαλίζουν. Εσύ επιβεβαίωσες τους φόβους μου, κι έτσι έκανα την κίνηση».

«Τη γλίτωσες τελευταία στιγμή, ε;»

«Ναι, στάθηκα τυχερός».

«Συγχαρητήρια».

«Είσαι πραγματικά υπέροχη ερωμένη, Μέρσερ, αλλά χάλια κατάσκοπος».

«Θα τα θεωρήσω και τα δύο φιλοφρόνηση». Η Μέρσερ ήπια άλλη μια γουλιά και του έδωσε το φλιτζάνι. Εκείνος ήπια και

της το επέστρεψε. «Λοιπόν, ποια είναι τα ανοιχτά θέματα;» τον ρώτησε.

«Να ζητήσω να μάθω γιατί το έκανες. Προσπάθησες να με χώσεις στη φυλακή για πολύ καιρό».

«Δεν είναι αυτός ο κίνδυνος που διατρέχουν εν γνώσει τους όλοι οι κακοποιοί όταν αποφασίσουν να δεχθούν κλοπιμαία;»

«Με αποκαλείς κακοποιό;»

«Φυσικά».

«Κι εγώ σου λέω πως είσαι μια ύπουλη πουτανίτσα».

Η Μέρσερ γέλασε. «Εντάξει, είμαστε πάτσι», είπε. «Θέλεις να μου ρίξεις τίποτε άλλες βρισιές;»

Ο Μπρους γέλασε κι αυτός. «Όχι, προς το παρόν».

«Κι από τη μεριά μου υπάρχουν πολλά πράγματα που θα μπορούσα να σε αποκαλέσω, Μπρους, αλλά τα καλά είναι περισσότερα από τα κακά».

«Ευχαριστώ, μάλλον. Λοιπόν, για να επανέλθω στο ερώτημα. Γιατί το έκανες;»

Η Μέρσερ πήρε βαθιά ανάσα και έστρεψε το βλέμμα αλλού. Ο φίλος της καθόταν σε μια γωνία και κοίταζε το κινητό του. «Για τα λεφτά. Ήμουν αδέκαρη, με χρέη από φοιτητικά δάνεια, απελπισμένη. Όλα δικαιολογίες, στην πραγματικότητα. Είναι κάτι για το οποίο θα μετανιώνω πάντα, Μπρους. Λυπάμαι».

Ο Μπρους χαμογέλασε. «Γι' αυτό ήρθα εδώ. Αυτό ήθελα».

«Να σου ζητήσω συγγνώμη;»

«Ναι. Και τη δέχομαι τη συγγνώμη σου. Δεν κρατάω κακία».

«Είσαι τρομερά μεγαλόψυχος».

«Έχω τα περιθώρια», της απάντησε και γέλασαν και οι δύο.

«Εσύ γιατί το έκανες, Μπρους; Θέλω να πω, βλέποντας τα πράγματα εκ των υστέρων, άξιζε τον κόπο, αλλά αρχικά ήταν απίστευτα μεγάλο ρίσκο».

«Πίστεψέ με, δεν ήταν προσχεδιασμένο. Έχω αγοράσει και πουλήσει μερικά σπάνια βιβλία στη μαύρη αγορά. Φαντάζομαι ότι αυτές οι μέρες πήραν τέλος τώρα πια, αλλά εκείνο το διάστημα κοίταζα απλώς τη δουλειά μου, όταν έλαβα ένα τηλεφώνημα. Το ένα έφερε το άλλο, και το πράγμα εξελίχθηκε όπως εξελίχθηκε. Είδα μια ευκαιρία, αποφάσισα να την εκμεταλλευτώ, και σε λίγο τα είχα στα χέρια μου. Όμως ήμουν στο σκοτάδι, δεν είχα ιδέα πόσο κοντά ήταν αυτοί που με κυνηγούσαν, μέχρι που εμφανίστηκες εσύ. Όταν κατάλαβα πως είχα κατάσκοπο μέσα στο σπίτι μου, αποφάσισα ότι έπρεπε να κινηθώ. Χάρη σ' εσένα τα κατάφερα, Μέρσερ».

«Με ευχαριστείς τώρα;»

«Ναι. Έχεις την ειλικρινή μου ευγνωμοσύνη».

«Δεν κάνει τίποτα. Όπως είναι φανερό, είμαι χάλια κατάσκοπος».

Απολάμβαναν και οι δύο τη συζήτηση. Ήπιαν άλλη μια γουλιά. «Πρέπει να σου πω, όμως, Μπρους», είπε η Μέρσερ, «πως όταν διάβασα ότι τα χειρόγραφα επιστράφηκαν στο Πρίνστον, γέλασα με την καρδιά μου. Αισθάνθηκα λίγο ανόητη που την πάτησα έτσι, αλλά ταυτόχρονα είπα “Μπράβο σου, Μπρους”».

«Ήταν φοβερή περιπέτεια, αλλά τελείωσα πια με αυτά».

«Αμφιβάλλω».

«Σου το ορκίζομαι. Κοίτα, Μέρσερ, θέλω να γυρίσεις πίσω στο νησί. Αυτό το μέρος είναι πολύ σημαντικό για εσένα. Το σπίτι, η παραλία, οι φίλοι, το βιβλιοπωλείο, η Νοέλ κι εγώ. Η πόρτα είναι πάντα ανοιχτή».

«Αφού το λες εσύ. Πώς είναι ο Άντι; Τον σκέφτομαι».

«Νηφάλιος και αποφασισμένος να παραμείνει έτσι. Πηγαίνει στους Ανώνυμους Αλκοολικούς δύο φορές την εβδομάδα και γράφει σαν σεληνιασμένος».

«Υπέροχο νέο».

«Την περασμένη εβδομάδα μιλούσαμε για εσένα με τη Μάι-ρα. Υπήρξαν ερωτηματικά για την ξαφνική αναχώρησή σου, αλλά κανείς δεν έχει ιδέα τι έγινε. Όμως η θέση σου είναι στο νησί, και θέλω να νιώσεις ότι μπορείς ελεύθερα να έρθεις να μας δεις. Ολοκλήρωσε το μυθιστόρημά σου και θα κάνουμε ένα πολύ μεγάλο πάρτι».

«Πολύ ευγενικό από μέρους σου, Μπρους, αλλά μ' εσένα θα είμαι πάντα καχύποπτη. Μπορεί να γυρίσω, αλλά τέρμα τα τσιλημπουρδίσματα».

Της έσφιξε το χέρι και σηκώθηκε. «Θα δούμε», είπε. Τη φίλησε στην κορυφή του κεφαλιού. «Αντίο προς το παρόν».

Η Μέρσερ τον κοίταζε καθώς περνούσε ανάμεσα στα τραπέζια και έβγαινε από το καφέ.

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Επιτρέψτε μου να ζητήσω συγγνώμη από το Πανεπιστήμιο Πρίνστον. Αν η ιστοσελίδα του είναι ακριβής, και δεν έχω λόγους να πιστεύω το αντίθετο, τα πρωτότυπα χειρόγραφα των έργων του Φράνσις Σκοτ Φιτζέραλντ φυλάσσονται όντως στη Βιβλιοθήκη Φάιρστοουν. Δεν το γνωρίζω αυτό από πρώτο χέρι. Δεν έχω δει ποτέ αυτή τη βιβλιοθήκη, και φρόντισα να μην την πλησιάσω όσο έγραφα αυτό το μυθιστόρημα. Μπορεί τα χειρόγραφα να είναι στο υπόγειο, στη σοφίτα ή σε έναν μυστικό τάφο με οπλισμένους φρουρούς. Δεν έκανα καμία προσπάθεια να είμαι ακριβής από αυτή την άποψη, κυρίως επειδή δεν θέλω να εμπνεύσω εγκληματικές ιδέες σε κάποιον ασύνετο αναγνώστη.

Έχω μάθει από το πρώτο μου μυθιστόρημα ακόμη ότι το να γράφεις βιβλία είναι πολύ πιο εύκολο από το να τα πουλάς. Επειδή, λοιπόν, δεν ξέρω τίποτα σχετικά με τη λιανική πώληση βιβλίων, στηρίχτηκα σε έναν παλιό φίλο, τον Ρίτσαρντ Χόγουορθ, ιδιοκτήτη του βιβλιοπωλείου Square Books στο Όξφορντ του Μισισσιπή. Αυτός διάβασε το χειρόγραφο και βρήκε αμέτρητους τρόπους για να το βελτιώσει. Ευχαριστώ, Ριτς.

Ο κόσμος των σπάνιων βιβλίων είναι συναρπαστικός, αλλά οι επαφές μου μαζί του είναι πολύ επιφανειακές. Όταν χρειάστηκα βοήθεια, στράφηκα στον Τσάρλι Λόβετ, τον Μάικλ

Σουάρες και τον Τομ και τη Χάιντι Κόνγκαλτον, ιδιοκτήτες του βιβλιοπωλείου σπάνιων βιβλίων Between the Covers Rare Books. Πολλές ευχαριστίες.

Ο Ντέιβιντ Ράουθ με βοήθησε στην κρίσιμη στιγμή στο Τσάπελ Χιλ, και ο Τοντ Ντάουτι στο Κάρμποντεϊλ.